

това не излѣзе така. Следъ малко той ни остави и когато се завърна, донесе вече истинската заповѣдь: бригадата ще нощува въ Куртъ-Аланъ.

— Че нали цѣлата армия до последния човѣкъ...

— Е, да. Авангардътъ е вече заелъ с. Теке. Той е въ турска територия.

Малка поправка. Отъ авангарда на нашата бригада до цѣлата армия съ последния си човѣкъ — разликата не е твърде голѣма. Добриятъ момъкъ! Презъ цѣлата война той си остана непоправимъ ентузиастъ. Всички ония слухове, които по разни пѣтища достигаха до щаба на полка, отъ кореспонденти и чужди вестници, отъ случайни разговори по телефонитѣ — той ги събираше, даваше имъ най-живописната окраска, която въображението му можеше да позволи и следъ това ги разказваше навсѣкжде съ истинското вдъхновение на поетъ. Всѣки новъ день отнемаше по нѣщо на тия хубави легенди. Но той не се отчайваше: разказваше вече други.

Останахме да спимъ съвсемъ на открито. Квартيري за всички, разбира се, не можаха да се намѣрятъ. А платнища за палатки нашитѣ войници нѣмаха. Бѣха имъ казали, че, като резервна бригада, стари хора, презъ войната тѣ обикновено ще бждатъ на квартири — подъ покривъ и при разпалено огнище